

[Statsministeren.]

spørgsel, som jeg unægtelig synes, at det ærede Medlem behandler paa en højst ejendommelig Maade.

Med Hensyn til økonomisk Politik vil jeg blot anholde, at det ærede Medlem ganske dristigt og kategorisk erklærede, at det er Regeringen her, der er gaaet ind i denne Planøkonomi, og det ærede Medlem sagde vist ogsaa engang noget om min Begejstring for Planøkonomi. Jeg vil dog gerne henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at de, der begyndte den saakaldte Planøkonomi, var England, Tyskland, Rusland og forskellige andre Lande, paa hvis Regering jeg ikke formoder, at det ærede Medlem endnu har faaet den ringeste Indflydelse. Det var ikke en dansk Regering, der hittede paa disse Omvæltninger i den tidligere Form for Samhandel mellem Landene. Det var efter Ministeriets og Rigsdagens Mening en Nødvendighed, at Danmark indrettede sig i Overensstemmelse med den Verdensøkonomi, som andre tilrettelagde. At det ærede Medlem aldrig har forstaaet det, vidste jeg i Forvejen, men jeg har altsaa faaet det bekræftet igen i Dag.

Med Hensyn til Forespørgselen, som det ærede Medlem har stillet, forekommer det mig, at det var rimeligt, om det ærede Medlem forklarede, hvad Meningen er med denne Forespørgsel. Hvorledes vil det ærede Medlem pludselig kunne ophæve alle Skatter, som han kræver, at Regeringen skal gøre? Og hvad vil der ske, hvis vi paa Trods af bestaaende Love ophæver de saakaldte Monopoler og monopolagtige Virksomheder? Var det ikke mere nærliggende for det ærede Medlem at skildre for os, hvordan han tænker sig at praktisere den Ordning, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller saa stærkt gaar ind for, end at holde en Tale, der ligger fjernt fra dette Emne? Saadan har jeg altid opfattet min Stilling, naar jeg var Ordfører for mit Parti, at jeg ikke nøjedes med at kaste et Spørgsmaal i Grams, men ogsaa søgte at belyse, paa hvilken Maade mit Parti kunde tænke sig at praktisere saadanne Ting, som man eventuelt i en Forespørgsel fremsatte.

Det ærede Medlem slipper overmaade let fra sin Forespørgsel ved at dænge os over med Tal om al Verdens vidunderlige Ting, som intet har med disse Problemer at gøre, for derefter ganske at undlade en Klargørelse af, paa hvad Maade disse store Indgreb i en bestaaende Samfundsordning skal kunne gennemføres.

Det glæder mig at høre, at det ærede

Medlem nu anerkendte og paaskønnede den stigende Velstand, som Arbejderne kunde glæde sig ved. Jeg ved, at det ærede Medlem og hans Parti har aldrig gjort noget for at føre i den Retning, tværtimod; og jeg kan jo sige med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at det er i og for sig ejendommeligt at høre den Omsorg, der er blevet for Arbejderne i Kredse, som ellers ikke har haft saa uhyre meget tilovers for dem. Det er maaske overflødigt, men jeg kan sige, at det er jo klart, at efter dette vil Arbejderne vel nok vide at benytte sig af den Velvilje, som Venstre og Retsstatspartiet, eller hvad det hedder, har lagt for. Dagen her. Og over for det ærede Medlems Omhu maa jeg maaske sige, at det er jo klart, at de Arbejdere, der føler Dyrtiden, selv om de ikke føler den saa stærkt, som det ærede Medlem kunde skildre den her, vil søge at faa Erstatning herfor. Det er jo bekendt, at der skal føres Forhandlinger derom. At de Udtalelser, som er faldet her, maaske ikke vil lette disse Forhandlinger, tænker jeg, enhver kan forstaa.

Då alt, hvad det ærede Medlem i øvrigt har sagt, har uhyre lidt at gøre med denne Forespørgsel, skal jeg indskrænke mig her til, idet jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kan sige, at den Dagsorden, der er stillet, kan vel ingen Mennesker have noget imod. Jeg har det i hvert Fald ikke.

Clausager: Jeg vilde jo næsten tro, at jeg ikke fornærmer nogen ved at meddele, at jeg agter at tale meget kort om denne Sag, og det af den Grund, at Spørgsmaalet jo er stærkt i Familie med det, vi drøftede umiddelbart før, og endvidere at de Forhold, der her omhandles, er berørt af mit Partis Formand i hans Finanslovtale og af adskillige af mine Partifæller. Men naar den højtærede Statsminister sagde, at Forespørgselen var kommet for sent, kan man ogsaa sige, at Regeringen har sat den for sent paa Dagsordenen. Den kunde godt være kommet før Valutadebatten og have dannet Indledningen til den. Jeg maa for øvrigt tro, at naar vi skal have denne Sag til Behandling saa sent, maa det ligge i, at Regeringen har et overvældende Arbejdsstof til Rigsdagen, ellers tog den formodentlig en hel Dag i Stedet for en halv Aften til et saa vigtigt Spørgsmaal. Denne frisindede Regering vil vel ikke saadan skyde det halvvejs til Side, fordi det er et lille Parti, der har stillet Forespørgselen. Man kan heller ikke sige, at det er et uvigtigt Spørgsmaal, saa jeg forudser, at vi faar forførdelig meget at bestille i Fremtiden.